

**PROGRAMY WSPÓŁPRACY TERYTORIALNEJ
Z UDZIAŁEM POLSKI W PERSPEKTYWIE
2014-2020**

MRR 25 września 2012 r.

Spis treści:

Charakter dokumentu	3
Sposób podziału polskiej alokacji środków EFRR na programy współpracy transgranicznej	3
Współpraca transgraniczna na zewnętrznych granicach UE (Europejski Instrument Sąsiedztwa).....	4
Koncentracja tematyczna, priorytety EWT	4
Makrostrategie	5
System instytucjonalny wdrażania programów współpracy terytorialnej w Polsce	5
Umieszczenie Instytucji Zarządzającej /Koordynatora Krajowego, Instytucji Certyfikującej oraz Instytucji Audytowej.....	5
Rola Urzędów Wojewódzkich.....	5
Zadania i umiejscowienie Wspólnych Sekretariatów w programach EWT.....	5
Rola Urzędów Marszałkowskich i Euroregionów.....	5
Europejskie Ugrupowania Współpracy Terytorialnej (EUWT)	6
Kształt programów współpracy terytorialnej w latach 2014-2020	6
Współpraca transgraniczna.....	6
Granica północna.....	6
Granica zachodnia.....	6
Granica południowa.....	8
Granica północno-wschodnia i wschodnia.....	8
Współpraca transnarodowa.....	9
Współpraca międzyregionalna - INTERREG V C.....	10

Charakter dokumentu

Przedkładany dokument ma charakter wstępny, formułujący stanowisko Polski do negocjacji z państwami, z którymi strona polska realizuje programy współpracy terytorialnej oraz Komisją Europejską. Przedstawione propozycje mogą ulec uszczegółowieniu lub zmianom wraz z postępem prac nad nowymi programami.

Dodatkowo, stanowisko Polski może ulec zmianie w związku z toczącymi się negocjacjami rozporządzeń UE z pakietu Polityki Spójności.

Przedkładany dokument uwzględnia stan dyskusji i założenia ram formalno-prawnych na 25 września 2012 r.

Z uwagi na międzynarodowy charakter programów i konieczność osiągnięcia porozumienia z partnerami zagranicznymi co do kształtu i systemu wdrażania programów przedmiotowy dokument zawiera wyjściowe stanowisko Polski, które może ulec zmianie.

W dokumencie zawarto kwestie najistotniejsze z punktu widzenia toczących się prac nad programami współpracy terytorialnej 2014-2020. Wraz z przebiegiem dalszych dyskusji podejmowane będą dalsze bardziej szczegółowe ustalenia, w tym przede wszystkim w zakresie wysokości polskiej alokacji na poszczególne programy współpracy transgranicznej, sposobu alokacji na programy współpracy transnarodowej, rozstrzygnięć w zakresie systemu instytucjonalnego programów m.in. w zakresie kontrolerów I-go stopnia w komponentach transnarodowym i międzyregionalnym oraz formalno-prawnego charakteru instrumentu pozwalającego na realizację mikroprojektów.

Sposób podziału polskiej alokacji środków EFRR na programy współpracy transgranicznej

Polska proponuje podział alokacji środków EFRR na poszczególne programy transgraniczne przy uwzględnieniu podregionów NUTS3 bezpośrednio przyległych do odpowiednich granic:

- 50% - liczba ludności,
- 25% - długość granicy,
- 25% - powierzchnia obszaru wsparcia.

Zaproponowany algorytm podziału środków jest identyczny z zastosowanym w perspektywie 2007-13. Uwzględnia dane statystyczne i pozwala na odzwierciedlenie różnorodności polskich regionów w zakresie potencjału ludnościowego obszaru wsparcia (beneficjentów ostatecznych), wielkości obszaru objętego wsparciem oraz długości granicy. Wszystkie te czynniki mają wpływ na skalę zainteresowania programami transgranicznymi i są wyznacznikami możliwości absorpcji środków.

Poza ww. algorytmem zostałyby określona alokacja dla programu Południowy Bałtyk. Jest to uzasadnione jego nietypowym morskim charakterem. Dodatkowo, zagraniczni partnerzy przeznaczyci na program stosunkowo niewysokie środki. W perspektywie 2007-2013 alokacje poszczególnych państw przedstawiały się następująco: Polska – 25 mln Euro Szwecja – 22,5 mln Euro, RFN – 8,6 mln Euro, Litwa – 2,5 mln Euro, Dania – 2 mln Euro. Przewiduje się, że w nowej perspektywie finansowej w programie mogłyby być realizowane projekty infrastrukturalne. Ostateczna decyzja strony polskiej w tym zakresie powinna zostać podjęta po

określeniu wielkości alokacji do programu przez pozostałe państwa w nim uczestniczące.

Do celów negocjacji z partnerami zagranicznymi w zakresie wysokości budżetów poszczególnych programów dodatkowo zakłada się możliwość zastosowania mechanizmu korekcyjnego w stosunku do przyjętego algorytmu, w przypadku gdy polski wkład do wspólnych budżetów będzie znacząco wyższy w stosunku do wkładów pozostałych państw. Konsekwencją niezrównoważonych budżetów może być wykorzystywanie środków z polskiej alokacji przez partnerów z pozostałych państw.

Współpraca transgraniczna na zewnętrznych granicach UE (Europejski Instrument Sąsiedztwa)

Na budżety programów transgranicznych EIS składać się będą środki EFRR z kopert narodowych państw UE uczestniczących w programach oraz środki Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (EIS) alokowane przez Komisję Europejską. Alokacja na programy EIS w części EFRR będzie wydzielona przez Polskę z kwoty dostępnej na komponent transgraniczny po otrzymaniu od KE stanowiska w sprawie wartości dofinansowania z EIS. Wstępna propozycja Polski to 25% całej alokacji na komponent transgraniczny. Takie określenie wysokości środków uwzględnia zdolność instytucjonalną do absorpcji środków w państwach partnerskich, tj. Rosji, Białorusi i Ukrainie, która przejawia się m.in. niewielką liczbą beneficjentów wiodących pochodzących z tych państw (beneficjenci wiodący z Rosji, Białorusi i Ukrainy występują tylko w ok. 21% projektów realizowanych w dwóch programach transgranicznych EIS). Przy ustalaniu wysokości alokacji należy uwzględnić również trudności wynikające z istnienia granicy zewnętrznej – np. brak oddziaływania przepisów prawa UE w państwach zewnętrznych. Równocześnie zaproponowana kwota, z myślą o wciąż dużych potrzebach polskich beneficjentów została określona na poziomie pozwalającym na skierowanie stosunkowo znacznych środków na te programy.

Koncentracja tematyczna, priorytety EWT

Programy EWT 2014-2020 zostaną, zgodnie z założeniami KE przedstawionymi w projektach rozporządzeń na nową perspektywę programową, objęte mechanizmem koncentracji tematycznej. Wspierane działania w programach będą musiały być powiązane z celami strategicznymi UE. Ograniczona będzie również liczba tematów realizowanych w ramach poszczególnych programów.

Priorytetem współpracy terytorialnej będzie m.in. kształtowanie ponadgranicznych obszarów funkcjonalnych powiązanych gospodarczo, społecznie i komunikacyjnie z uwzględnieniem działań służących tworzeniu spójnej sieci infrastruktury transportowej w obszarach granicznych. Obszary te powinny wspierać potencjał ludzki, środowiskowy, turystyczny, edukacyjny oraz kulturalny dla celów rozwojowych, a także przyczynić się do poprawy jakości życia, również poprzez działania w obszarze ochrony zdrowia. Służyć temu będzie wymiana know-how oraz promowanie gospodarki opartej na wiedzy i działań innowacyjnych zmierzających do podnoszenia konkurencyjności międzynarodowej.

Priorytety współpracy zostaną określone w Kontrakcie /Umowie Partnerskiej zawartej przez Polskę z Komisją Europejską.

Priorytety poszczególnych programów operacyjnych zostaną szczegółowo określone w trakcie negocjacji z państwami w nich uczestniczącymi i Komisją Europejską,

dlatego polskie wstępne założenia przyjęte w tym zakresie w niniejszym dokumencie mogą ulec zmianie.

Makrostrategie

Polska opowiada się za wspieraniem powiązań programów polityki spójności ze strategiami makroregionalnymi, które powinny umożliwiać koordynację prorozwojowych działań podejmowanych w ramach różnych programów i instrumentów (regionalnych, krajowych, sektorowych, międzynarodowych). W interesie Polski nie leży jednak podporządkowywanie makrostrategiom, programów transnarodowych, których obszar nie pokrywa się z obszarem objętym strategią (przypadek Programu dla Europy Środkowej).

System instytucjonalny wdrażania programów współpracy terytorialnej w Polsce.

Umieszczenie Instytucji Zarządzającej /Koordynatora Krajowego, Instytucji Certyfikującej oraz Instytucji Audytowej

W programach EWT Polska zakłada utrzymanie funkcji Instytucji Zarządzającej /Koordynatora Krajowego w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego. Dodatkowo, w celu uproszczenia systemu instytucjonalnego, do kompetencji Instytucji Zarządzającej włączone zostałyby zadania Instytucji Certyfikującej.

Przewiduje się, że w przyszłym okresie programowania kompetencje Instytucji Audytowej mogą pozostać w Ministerstwie Finansów.

W perspektywie 2014-2020 nie przewiduje się powierzenia funkcji zarządzania programami współpracy transgranicznej samorządom wojewódzkim. Stanowisko takie wynika z analizy obecnego stanu prawnego, jaka została dokonana z udziałem odpowiednich resortów, tj. Ministerstwa Finansów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji.

Rola Urzędów Wojewódzkich

Korzystając ze zdobytych doświadczeń w perspektywach 2004-2006 i 2007-2013 Polska przewiduje delegowanie zadań z zakresu kontroli I-go stopnia w komponencie współpracy transgranicznej do Urzędów Wojewódzkich. Urzędy Wojewódzkie zgromadziły wysokiej jakości kompetencje i posiadają doświadczenie w wykonywaniu zadań związanych z weryfikacją kwalifikowalności wydatków deklarowanych w projektach począwszy od perspektywy 2004-2006.

Zadania i umiejscowienie Wspólnych Sekretariatów w programach EWT

Propozycja Komisji, odzwierciedlona w projektach rozporządzeń, zakłada zwiększenie kompetencji i wprowadzenie nowych zadań dla Wspólnych Sekretariatów. W związku z tym konieczne będzie wybranie instytucji, której powierzone zostanie pełnienie funkcji Sekretariatów, zapewniającej ich w pełni międzynarodowy charakter.

Rola Samorządów Wojewódzkich i Euroregionów

Samorzady i euroregiony, jako reprezentanci wspólnych potrzeb publicznych mieszkańców danego regionu, są kluczowym partnerem w programach EWT.

Dlatego istotny jest aktywny udział władz regionalnych i organizacji lokalnych w inicjowaniu współpracy i kreowaniu partnerstw, które wzmacniają więzi ponad

granicami (zewnętrznymi i wewnętrznymi). Dzięki zaangażowaniu tych instytucji możliwe będzie precyzyjne określenie celów przyszłego programu.

Partnerzy regionalni i lokalni powinni aktywniej angażować się nie tylko w prace nad przygotowaniem przyszłego programu, udziałem w Komitetach Monitorujących i grupach roboczych, ale również w kreowaniu i generowaniu wspólnych inicjatyw i projektów, co wpłynie to pozytywnie na jakość planowanych przedsięwzięć, które przyniosą wymierne długofalowe efekty.

Europejskie Ugrupowania Współpracy Terytorialnej (EUWT)

Polska zakłada wykorzystanie ugrupowań jako instytucji odpowiedzialnych za realizację projektów współpracy terytorialnej. Niemniej jednak, z uwagi na skomplikowany kształt przepisów UE dotyczących ugrupowań oraz brak w Polsce doświadczeń w zakresie działalności EUWT w perspektywie 2014-2020 Polska nie przewiduje powierzenia im funkcji Instytucji Zarządzającej programami EWT, natomiast będzie zachęcać do powoływania EUWT w celu zarządzania realizacją projektów.

Kształt programów współpracy terytorialnej w latach 2014-2020

Współpraca transgraniczna

Granica północna

W perspektywie 2007-2013 na granicy północnej wdrażany jest transgraniczny program morski – Południowy Bałtyk, który realizowany jest z udziałem regionów z pięciu państw, tj. Dani, Litwy, RFN, Polski oraz Szwecji. Program zarządzany jest przez stronę polską.

Polska proponuje, aby w nowej perspektywie finansowej program Południowy Bałtyk był kontynuowany w obecnym partnerstwie pięciu państw oraz podtrzymuje chęć zarządzania programem.

W nowym okresie programowym należy nadać programowi ściśle transgraniczny charakter. W latach 2007-2013, z uwagi na pilotażowy charakter programu, państwa uczestniczące w jego realizacji określiły szeroką paletę możliwych działań i tematów współpracy, które częściowo pokrywają się z działaniami transnarodowego programu Region Morza Bałtyckiego. W nowej perspektywie finansowej należy ograniczyć możliwe tematy współpracy. Takie rozwiązanie umożliwi łatwiejszą identyfikację wspólnych wyzwań, problemów i potencjałów, ponadto pozwoli wyróżnić program w stosunku do programu transnarodowego Region Morza Bałtyckiego. W latach 2014-2020 państwa w nim uczestniczące powinny koncentrować się m.in. na realizacji projektów turystycznych, kulturowych, współpracy małych i średnich przedsiębiorstw z ośrodkami naukowymi i badawczymi oraz dotyczących wsparcia lokalnej infrastruktury transgranicznej. Wszystkie projekty powinny w sposób bezpośredni lub pośredni przyczyniać się do realizacji Strategii UE dla Regionu Morza Bałtyckiego.

Granica zachodnia

W obecnej perspektywie finansowej Polska realizuje trzy programy transgraniczne na granicy z RFN. Są to:

- program Polska (Województwo Zachodniopomorskie) – Meklemburgia Pomorze Przednie – Brandenburgia,

- program Polska (Województwo Lubuskie) – Brandenburgia,
- program Polska (Województwo Dolnośląskie, Województwo Lubuskie) – Saksonia.

Polska proponuje, aby w kolejnej perspektywie finansowej utworzony został jeden program na granicy polsko-niemieckiej, który obejmować będzie obszary NUTS 3 bezpośrednio przylegające do granicy polsko-niemieckiej. Po stronie niemieckiej będą to obszary korespondujące właściwych krajów związkowych, tj. Meklemburgii Pomorza Przedniego, Brandenburgii, Saksonii.

Nowy kształt współpracy umożliwi bardziej strategiczne podejście do przedsięwzięć na granicy polsko-niemieckiej, w oderwaniu od ustalonych podziałów administracyjnych, wspierając tym samym proces budowania spójności i integracji wewnętrznej całego polsko-niemieckiego pogranicza. Większy obszar geograficzny będzie sprzyjał realizacji projektów o znaczeniu ponadregionalnym i ponad lokalnym, istotnych z punktu widzenia polskich regionów i niemieckich krajów związkowych. Ponadto pozwoli na zawiązywanie nowych partnerstw, teraz głównie o charakterze lokalnym. Nowe sieci współpracy – nie tylko z zagranicznymi partnerami, ale także z polskimi instytucjami z innych regionów – pozwolą na wymianę dobrych praktyk, co wpłynie pozytywnie na jakość przygotowywanych projektów transgranicznych. Powyższe przekonanie wynika z doświadczeń we wdrażaniu programów EWT wzdłuż innych granic RP, w których udział bierze więcej niż jedno województwo. Polskie regiony w ramach pojedynczego programu transgranicznego są odmienne, a ich potrzeby rozwojowe są zróżnicowane. Niemniej jednak priorytety współpracy udaje się określić w sposób zapewniający zrównoważony rozwój całego obszaru.

Środki finansowe na granicy polsko-niemieckiej powinny być przeznaczone m.in. na projekty techniczne przygotowujące działania infrastrukturalne obu stron w zakresie ochrony przeciwpowodziowej na Odrze i Nysie Łużyckiej, ponadto na rozwój przygranicznego ruchu turystycznego oraz poprawę transgranicznej komunikacji pomiędzy polskimi i niemieckimi regionami/krajami związkowymi. Istnieje również potrzeba zwiększenia współpracy pomiędzy transgranicznymi ośrodkami naukowymi oraz małymi i średnimi przedsiębiorstwami oraz umacniania kompetencji kulturowych, językowych, szczególnie po stronie niemieckiej w zakresie języka polskiego. Jako potencjalne obszary współpracy będą także rozważane możliwości rozwoju turystyki medycznej na granicy polsko – niemieckiej, oraz wzmocnienie współpracy polsko-niemieckiej w zakresie ratownictwa medycznego.

Z uwagi na trzecią perspektywę finansową programów transgranicznych z udziałem Polski oraz zgromadzone dobre doświadczenia w ich zarządzaniu, priorytetem negocjacyjnym **jest uzyskanie zarządzania programem przez stronę polską**. Dodatkowym argumentem za przejęciem zarządzania jest struktura państw po obu stronach granicy (po stronie niemieckiej w programach występują trzy niezależne Kraje Związkowe, w związku z czym przy wyborze strony niemieckiej jako zarządzającej programem konieczne byłoby dokonanie dodatkowo wyboru pomiędzy Krajami Związkowymi) oraz podnoszona przez Brandenburgię zasada rotacji (w latach 2004-2006 całym pograniczem zarządzali partnerzy niemieccy, w latach 2007-2013 – dwoma z trzech programów). Rozwiązanie takie pozwoli także obniżyć koszty zarządzania programem ze względu na ograniczenie udziału drogich struktur niemieckich (w programach zarządzanych przez Kraje Związkowe RFN w systemie instytucjonalnym wykorzystywane są banki Krajów Związkowych).

Utworzenie jednego programu na granicy polsko-niemieckiej stanowi cel podstawowy Polski.

W przypadku, kiedy powyższe nie uzyska akceptacji partnerów jako rozwiązanie alternatywne Polska powinna dążyć do utworzenia dwóch programów:

- a) północnego (z udziałem Meklemburgii i Brandenburgii);
- b) południowego (z udziałem Brandenburgii i Saksonii).

W takim układzie geograficznym priorytetem dla Polski jest objęcie zarządzania jednym z programów.

Granica południowa

W okresie 2007-2013 na granicy południowej wdrażane są dwa programy: Polska-Słowacja i Polska-Czechy. Strona polska zarządza programem Polska-Słowacja.

Biorąc pod uwagę dobrą kooperację w obecnych programach przedstawiciele Polski, Słowacji i Czech wyrazili wolę kontynuowania współpracy w obowiązującym podziale instytucjonalnym w programach przyszłej perspektywy finansowej, co znalazło odzwierciedlenie w podpisanym trójstronnym liście intencyjnym¹. Z porozumienia wynika utrzymanie dotychczasowego podziału zarządzania, **z Polską zarządzającą programem ze Słowacją.**

Jednocześnie wszystkie państwa partnerskie postulują zachowanie dotychczasowego układu terytorialnego obu programów Polska-Czechy i Polska-Słowacja². Na kolejnych etapach dyskusji nad kształtem geograficznym poszczególnych programów rozważone zostanie wystąpienie do KE o poszerzenie obszarów wsparcia poza podregiony NUTS 3 bezpośrednio przyległe do granicy, zgodnie z doświadczeniami płynącymi z realizacji perspektywy 2007-2013.

Na granicy południowej powinny być realizowane projekty przyczyniające się do zwiększenia konkurencyjności pogranicza polsko-słowackiego i polsko-czeskiego, stąd środki programowe będą przeznaczone m.in. na projekty w zakresie turystyki (zarówno projekty infrastrukturalne, jak i miękkie), ochrony środowiska, dziedzictwa kulturowego, dostępności komunikacyjnej, a także rozwiązań innowacyjnych i współpracy małych i średnich przedsiębiorstw z ośrodkami naukowymi i badawczymi.

Granica północno-wschodnia i wschodnia

Obecnie Polska uczestniczy w trzech programach:

- Litwa-Polska-Rosja (Obwód Kaliningradzki),
- Litwa-Polska,
- Polska-Białoruś-Ukraina.

Programy Litwa-Polska-Rosja (Obwód Kaliningradzki) oraz Polska-Białoruś-Ukraina są zarządzane przez Polskę.

W perspektywie 2014-2020 Polska proponuje realizować następujące programy:

- Polska-Rosja (Obwód Kaliningradzki)

¹ List intencyjny został podpisany w listopadzie 2011 r. przez Ministrów odpowiedzialnych za wdrażanie programów współpracy transgranicznej w Czechach, na Słowacji i w Polsce.

² Z uwzględnieniem zmian granic NUTS 3 w Polsce obowiązujących od 2008 roku.

- Litwa-Polska
- Polska-Białoruś-Ukraina

Na granicy północno-wschodniej wdrażany jest **program Litwa-Polska-Rosja** oraz **program Litwa-Polska**.

W kolejnej perspektywie finansowej strona polska będzie dążyć do tego, by obecny program trójstronny został zastąpiony przez dwa programy dwustronne: polsko-rosyjski i litewsko-rosyjski. Przyjęcie tej propozycji nie zlikwiduje możliwości opracowania projektów współpracy transgranicznej pomiędzy partnerami z Polski i Litwy, które w dalszym ciągu będą mogły być wdrażane w ramach kontynuowanego programu współpracy transgranicznej EWT Litwa-Polska. Za decyzją o dążeniu do realizacji programu bilateralnego pomiędzy Polską i Rosją przemawiają doświadczenia zdobyte w perspektywie 2007-2013 w trakcie wdrażania programu trójstronnego. Dodatkowo, obszar programu trójstronnego w dużej części pokrywa się z obszarem obecnie wdrażanego programu dwustronnego pomiędzy Polską i Litwą.

W obecnej perspektywie na granicy wschodniej wdrażany jest **program Polska-Białoruś-Ukraina**. Mając na uwadze dotychczasowe doświadczenia, proponuje się kontynuację współpracy trójstronnej, pozostawienie zarządzania po stronie polskiej oraz ograniczenie obszaru wsparcia po stronie białoruskiej i ukraińskiej celem zrównoważenia zasięgu programów po obu stronach granicy UE.

Jednocześnie w obu programach proponuje się umożliwienie wydatkowania ograniczonej części budżetu programu na projekty realizowane przez wnioskodawców zlokalizowanych poza obszarem wsparcia, wykazujących jednak istotny efekt transgraniczny.

Programy Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (EIS), realizowane na zewnętrznych granicach Unii Europejskiej, powinny zapewnić warunki sprzyjające wzrostowi konkurencyjności obszarów przygranicznych m.in. poprzez inwestycje w infrastrukturę w zakresie ochrony środowiska oraz infrastrukturę turystyczną. Programy EIS powinny przyczynić się do większego bezpieczeństwa granic przy jednoczesnym zwiększeniu przepustowości zewnętrznych granic UE. Wsparcie powinna uzyskać współpraca instytucjonalna oraz wymiana doświadczeń pomiędzy polskimi oraz rosyjskimi, białoruskimi oraz ukraińskimi instytucjami.

Postuluje się, aby Polska nadal pełniła rolę Wspólnej Instytucji Zarządzającej programach transgranicznych EIS.

Polska zakłada dalsze uczestnictwo w programie bilateralnym pomiędzy Polską i Litwą. Decyzja co do wyboru państwa zarządzającego programem powinna nastąpić z uwzględnieniem dotychczasowych doświadczeń w tym zakresie i decyzji dotyczących powierzenia funkcji zarządzania pozostałymi programami na tym odcinku granicy. Strona polska proponuje jako punkt wyjścia zachowanie obecnego obszaru wsparcia³.

W programie polsko-litewskim wspierane powinny być m.in. projekty infrastrukturalne i miękkie z zakresu turystyki, kultury, a także projekty mające na celu ochronę środowiska naturalnego.

Współpraca transnarodowa

³ Z uwzględnieniem zmian granic NUTS 3 w Polsce obowiązujących od 2008 roku.

W okresie programowym 2007-2013 **całe terytorium Polski** objęte jest dwoma programami współpracy transnarodowej. Program **Region Morza Bałtyckiego** (z udziałem RFN, Danii, Norwegii, Szwecji, Finlandii, Estonii, Łotwy, Litwy, Rosji, Białorusi i Polski) umożliwia kontynuację współpracy prowadzonej z udziałem Polski w ramach Inicjatywy INTERREG III B w latach 2000-2006. **Program dla Europy Środkowej** (uczestniczą w nim obszary należące do RFN, Austrii, Republiki Czeskiej, Słowacji, Węgier, Słowenii, Włoch, Ukrainy i Polski) powstał w rezultacie podziału Obszaru Europy Środkowej, Adriatyckiej, Naddunajskiej i Południowo-Wschodniej (INTERREG III B CADSES 2000-2006).

Polska opowiada się za utrzymaniem obecnego kształtu geograficznego programów transnarodowych w perspektywie 2014-2020. Za pozostawieniem dotychczasowych obszarów wsparcia w programach kolejnej perspektywy przemawia zainteresowanie obecnymi programami beneficjentów zlokalizowanych w oddalonych od siebie regionach Polski południowej, północnej i centralnej.

Polska opowiada się za ciągłością instytucji zarządzania programami transnarodowymi, o ile instytucje pełniące obecnie te funkcje wyrażą taką gotowość. Instytucja Zarządzająca Programem dla Europy Środkowej ulokowana jest w Austrii, w strukturach miasta Wiedeń, natomiast Programem Region Morza Bałtyckiego kieruje strona niemiecka (Bank Inwestycyjny Schleswig-Holstein). Jednocześnie istotne jest zachowanie systemu krajowych punktów kontaktowych korzystających ze środków pomocy technicznej w Programie dla Europy Środkowej. Również w negocjacjach nowego programu Region Morza Bałtyckiego wskazane jest podjęcie tematu wsparcia krajowych punktów kontaktowych środkami pomocy technicznej programu (do tej pory nie było to możliwe).

Współpraca międzyregionalna - INTERREG V C

Współpraca międzyregionalna, wprowadzona jako Inicjatywa INTERREG III C w okresie programowym 2000-2006 jest obecnie realizowana jako Program Współpracy Międzyregionalnej INTERREG IV C. W myśl zintegrowanego podejścia do Polityki Spójności i dążenia do zapewnienia komplementarności przyszłych programów, należy dążyć do przekształcenia go w okresie 2014-2020 w program ukierunkowany na wzmacnianie powiązań między różnymi instrumentami wsparcia wspólnotowego na obszarze całej UE. Polska opowiada się za umożliwieniem realizacji w ramach programu działań we wszystkich obszarach tematycznych wskazanych w projekcie rozporządzenia ogólnego.

Instytucją Zarządzającą programem INTERREG IV C jest francuski region Nord Pas de Calais. W wypadku złożenia takiej oferty przez ten region, Polska poprze pozostawienie Instytucji Zarządzającej w jego strukturach w okresie 2014-2020, jednocześnie dostrzegając potrzebę precyzyjniejszego określenia podziału zadań między IZ i WST oraz zdecentralizowania (a przez to lepszego dostosowania do potrzeb potencjalnych beneficjentów z różnych obszarów) działań promocyjnych i nakierowanych na wspieranie procesu przygotowania projektów. W szczególności działające obecnie jako agendy Wspólnego Sekretariatu Technicznego międzynarodowe Punkty Informacyjne powinny mieć jasno określone zadania i autonomię w decydowaniu o swoich działaniach merytorycznych (obecnie są nadmiernie kontrolowane przez centralny WST, przez co idea bliskości geograficznej do potencjalnych beneficjentów uległa zagubieniu). Polska opowiada się także za udostępnieniem części środków z budżetu pomocy technicznej

programu Krajowym Punktem Kontaktowym na cele związane z organizacją działań promocyjnych w językach narodowych.

Polska podtrzymuje swoją ofertę utrzymania dotychczasowej lokalizacji Punktu Informacyjnego Wschód.